

Lidské slovo.

Vám lidem byla od Stvořitele jako veliká milost pro vaše zrání v hrubé hmotnosti darována schopnost formovat slova!

Nikdy jste nepoznali pravou hodnotu tohoto vysokého daru, protože jste se o to nikdy nenamáhali a zacházeli jste s ním povrchně. Nyní musíte mezi všemi následky svého falešného jednání hořce trpět.

Stojíte v tomto utrpení a neznáte ještě **příčiny**, jejichž následování takového utrpení přináší.

S dary Všemohoucího nesmí si nikdo zahrávat, aniž by si při tom uškodil, tak to chce zákon, který působě spočívá ve stvoření a který se nikdy nenechá oklamat.

A když si myslíte, že tato možnost mluvit, tedy vaše schopnost vytvářet slova, která skrze řeč zakotvují vaše chtění do hrubé hmotnosti, je obzvlášť vysokým darem Stvořitele, tak také vězte, že vám tím vyrůstají povinnosti a povstává tím obrovská odpovědnost; neboť máte řeči a skrze řeč působit ve stvoření!

Slova, která formujete, věty, tvoří váš vnější osud na této zemi. Jsou jako osivo v zahradě, kterou kolem sebe pěstujete; neboť každé lidské slovo patří k tomu nejživoucnějšímu, čím **vy** v tomto stvoření můžete pro sebe působit.

To vám dávám dnes varovně k uvážení: v každém slově spočívá vybavující schopnost, protože všechna slova jsou pevně zakotvena v prazákonech stvoření!

Každé slovo, které člověk vytvořil, povstalo pod tlakem vyšších zákonů a musí zformováno působit podle použití zcela určitým způsobem!

Použití spočívá v rukou člověka podle jeho svobodné vůle, avšak účinek není schopen nikdy ovládat, neboť ten odpovídaje svatému Božímu zákonu je přísně a spravedlivě veden jemu doposud ještě neznámou mocí.

Proto přijdou nyní při konečném zúčtování bědy na každého člověka, který zneužíval tajemné účinky slova!

Kde je však **takový** člověk, který se v tom ještě **neprohřešil**! Celé lidské pokolení hluboko vězí v této vině již tisíce let.

Co bylo již za zlo skrze falešné použití tohoto daru smět mluvit rozseto nad touto zemí!

Všichni lidé skrze zkázu přinášející lehkomyšlné žvanění zasévali jed. Setba správně vzešla, došla k plnému rozkvětu a přináší nyní ovoce, které musíte sklízet, ať už chcete nebo ne; neboť to všechno jsou následky **vašeho** konání, které vám nyní budou vrženy do klína!

Že tento jed **musí** přinést nejodpornější plody, nepřekvapí nikoho, kdo zná zákony ve stvoření, které se neřídí podle lidských domněnek, nýbrž jdou klidně svou velikou cestou, nezadržitelně, bez odchylky, od prvopočátku a nezměněně také po celou věčnost.

Pohled'te kolem sebe, lidé, jasně a nepředpojatě: **Musíte** bez dalšího poznat samočinné Boží zákony nejsvětější vůle, protože přece máte před sebou plody své setby! Kamkoliv

pohlédnete, tam je na špici stojící vznešeně znějící řeč, všechno řídící. Ta **musela** tuto setbu rychle přivést k takovému to rozkvětu, aby nyní dozrávající ukázala své pravé jádro, čímž se jako nepotřebná pak zhroutí.

Ta **musela** dozrát pod zvýšeným tlakem ze Světla, musí jako ve skleníku vyhnat do výše, aby ve své prázdnotě ztratila každou oporu a zřícena pohřbila pod sebou všechno, co se domnívalo, že se v lehkomyšlné důvěře nebo v sobeckém očekávání skryje pod její ochranu.

Čas sklizně již započal! Tím dopadnou všechny následky falešných řečí nyní konečně zpět, jak na jednotlivce, tak na celé masy, které takové řeči podporovaly.

Zralost ke sklizni přináší také **přirozeně** s sebou, a to ukazuje přísnou důslednost účinků Božích zákonů, že nyní na konci musí také obdržet nejsilnější vliv a největší moc největší žvanilové, jakožto vrchol a ovoce tohoto trvale falešného použití slova, jehož tajuplné působení pošetilé lidstvo již více nemohlo znát, protože se vědění o tom již dlouho uzavíralo.

Nedbalo na hlas varujícího Syna Božího Ježíše, který již tehdy řekl:

„Vaše řeč budiž ano nebo ne; neboť co nad to jest, je od zlého!“

V těchto slovech spočívá mnohem víc, než si myslíte; neboť skrývají pro lidstvo výstavbu nebo úpadek!

Skrze svůj sklon k přílišným a nepotřebným řečem zvolili jste si **úpadek**, který vám již nastal. Ukáže se vám také ještě zcela

jasně nakonec před všeobecným pádem v soudu k usnadnění záchranného poznání všech plodů, které jste si skrze falešné použití slova sami vynutili.

Vzájemně působící moc pozvedá mistry vašich vlastních hříchů do čela tak, že vám od nich hrozí rozdrčení, abyste se v poznání konečně od toho osvobodili, nebo při tom zahynuli.

To **je** spravedlnost a pomoc současně, jak vám ji jen Boží vůle ve své dokonalosti může poskytnout!

Pohled'te přece kolem! **Musíte** to přece poznat, pokud to jen chcete. A těm, kteří v tom ještě váhají, těm bude závoj, který si sami drží před svými zraky, ovocem jejich chtění ještě násilně stržen skrze ještě horší utrpení než doposud, aby tato země byla očištěna od tlaku vaší veliké viny!

Celé lidstvo je v tom zapleteno, nejen jednotlivci. Jsou to květy všeho falešného jednání minulých staletí, které dnes musely dozrát pro soud v těchto posledních plodech, aby s touto zralostí zanikly.

Lehkovážné, nesmyslné a bezmyšlenkovité, vždy však falešné tlachání, které se zachvívá proti prázákonům stvoření, muselo se vystupňovat až k **všeobecné** nemoci, která se dnes ukazuje a musí nyní také v horečném třesu jako v bouři shazovat své plody ... padnou lidstvu do klína.

Není proto politováníhodným žádný národ, který nyní musí pod tím sténat a trpět; neboť je to ovoce **vlastního** chtění, které musí být požíváno, i když je shnilé a chutná hořce a mnohým přináší zkázu, protože z jedovaté setby může vzejít také

jen jed.

Řekl jsem již ve svém Poselství: pokud zaséváte bodláky, nemůže z toho vzejít žádná pšenice!

Tak také nemůže nikdy ze štvavých řečí, posměchu a škodolibosti vašich bližních vzniknout jakákoliv výstavba; neboť každý druh a způsob může přece zrodit jen **stejně**, může přitahovat jen stejnorodé! Tohoto zákona stvoření nesmíte **nikdy** zapomenout! Projevuje se **samočinně** a všechno lidské chtění proti němu nikdy nic nezmůže! Nikdy, slyšíte to dobře? Vryjte si to do sebe, abyste na to vždy dbali ve svém myšlení, řeči i jednání; neboť z toho klíčí vše a vyrůstá váš osud! Neočekávejte tedy nikdy něco jiného než vždy jen ovoce stejného druhu setby!

To přece není nakonec tak těžké, a přece právě v tom stále znovu chybujete! Potupa může přinést zase jen potupu, nenávist jen nenávist a vražda jen vraždu. Avšak ušlechtilost, mír, světlo a radost může opět vycházet také jen z **ušlechtilého** myšlení, nikdy jinak.

Osvobození a spása nespočívá v pokřiku jednotlivců a mas. Lid, který se nechá vést žvanily, musí bezpodmínečně a právem dojít ke špatné pověsti, k nouzi a smrti, k ubohosti a zbídačení; násilím bude sražen do špíny.

A pokud se plody a sklizeň doposud tak často ještě neukázaly v **jednom** pozemském životě, nýbrž teprve v pozdějších, tak nyní tomu je jinak; neboť splnění svaté vůle Boží vynucuje **bezprostřední** vybavení veškerých událostí na zemi a tím také rozuzlení všech osudů lidí a národů! Konečné zúčtování!

Střežte proto svá slova! S pečlivostí dbejte své řeči; neboť také lidské slovo je čin, který ovšem může tvořit formy jen v rovině jemné hrubohmotnosti, která se působíc noří do všeho pozemského.

Avšak nedomnívejte se, že přísliby se při tom naplní podle jejich slovního znění a dospějí k činu, když řečník nenese při tom ve své duši nejčistší úmysly, nýbrž slova zformují **to**, co se z **nejhlubšího nitra řečníka** současně s nimi spoluzachvívá. Tak může přinést totéž slovo dvojí účinek a běda tam, kde se nezachvívá opravdově v plné čistotě!

Snímám závoj z vaší dosavadní nevědomosti o tom, abyste nyní mohli vědomě prožít špatné následky a mohli z toho vyzískat užitek pro budoucnost.

K pomoci dávám vám proto ještě jako nový zákon:

Dbejte na své slovo! Vaše řeč budiž prostá a opravdová! Skrývá v sobě podle svaté vůle Boží schopnost formovat, budující nebo také ničíc, podle druhu slov a řečníka.

Nemrhejte těmito vysokými dary, které vám Bůh tak milostiplně poskytl, nýbrž snažte se je správně poznat v celé jejich hodnotě. Síla řeči byla vám doposud kletbou skrze takové lidi, kteří ji jako luciferští trabanti zneužívali a tím hnali do špatných následků zkřiveného a jednostranně přepěstovaného rozumu!

Chraňte se proto před lidmi, kteří mnoho mluví; neboť s nimi jde rozklad. Vy však máte být **budujícími** v tomto stvoření, žádnými žvanily!

Dbejte na svá slova! Nemluvte, jen aby se mluvilo. A mluvte, jen když je to nutné! V lidském slově má spočívat odlesk Slova Božího, které je životem a věčně životem zůstává.

Vy víte, že celé stvoření se zachvívá ve Slově Páně! Přemýšlejte o tom! Stvoření zachvívá se v něm, jakož i vy sami, kteří přece náležíte ke stvoření; neboť povstalo z něj a je skrze toto Slovo udržováno.

Lidem bylo jasně zvěstováno:

„Na počátku bylo Slovo! A to Slovo bylo u Boha! A **Bůh** byl Slovo!“

V tom spočívá pro vás veškeré vědění, pokud byste z něj jen čerpali. Avšak vy to čtete, a nedbáte toho. Říká vám to zřetelně: Slovo přišlo **z** Boha! Bylo a je částí z Něj. A toto Boží Slovo, živoucí tvořivé Slovo Boha Otce, to je **Immanuel!**

Ono se tak nejmenuje, nýbrž jím jest! V něm zachvívá se vše, co zde smí žít, z něj povstalo pak také celé stvoření; neboť on je také současně:

Budiž Světlo!

Malý odlesk z moci **živoucího** Slova Božího, které v sobě nese a obepíná vše, co je mimo Boha samotného, malý odlesk z toho spočívá také v **lidském slově!**

Lidské slovo může sice vysílat své účinky jen až do úrovně jemné hrubohmotnosti, avšak to stačí, aby ve zpětném působení formovaly osudy člověka a národů **zde na zemi!**

Myslete na to! Kdo mnoho mluví, stojí jen na půdě zkřiveného, jednostranně přepěstovaného rozumu! To jde vždy ruku v ruce. Podle toho to poznáte! A jsou to slova pozemských nížin, která nikdy nejsou schopná budovat. Avšak slovo **má** budovat podle Božího zákona. Kde se tohoto přikázání nedbá, tam to může vytvořit jen pravý opak.

Dbejte proto vždy na svá slova! A **stůjte** za svým slovem! Pravou cestu k tomu se máte ještě naučit zde na zemi ve výstavbě říše Boží.

Nejprve se musíte naučit znát sílu slov, která jste tak povrchně a hračkářsky doposud znehodnocovali.

Vzpomeňte jen na nejsvětější slovo, které vám bylo dáno, na slovo: BŮH!

Mluvíte velmi často o Bohu, **příliš** často, než aby v tom mohla ještě zaznívat **ona** úcta, která dává poznat, že při tom také **cítíte** to pravé: úcta, která vám dovolí toto vznešené slovo jen **šeptat** ve zbožné oddanosti, aby bylo pečlivě chráněno před každým způsobem znesvěcení.

Avšak co jste vy lidé učinili ve slově z tohoto nejsvětějšího ze všech pojmů! Místo abyste svého ducha pokorně a radostně připravili pro tento vznešený výraz, aby se vděčně otevřel nevýslovné síle záření bezbytosného majestátu Světla skutečného Bytí, která vám jako všem tvorům teprve umožnila dýchat, troufáte si ho strhnout do nížin svého nejmalichernějšího myšlení, hračkářsky ho používáte jako všední slovo, které se tím ve vašich uších muselo stát jen prázdným zvukem, a tak nemůže najít vstup do vašeho **ducha**.

Je pak samozřejmé, že se toto nejvyšší ze všech slov jinak projeví než u těch, kteří je v pravé účtě a poznání šeptají.

Dbejte proto **všech** slov; neboť pro vás skrývají radost nebo žal, budují nebo rozkládají, přináší jasnost, mohou však také mást, vždy podle způsobu, **jakým** jsou pronesena a použita.

Chci vám dát ve výstavbě později také **takové** poznání, abyste mohli **děkovat každým** slovem, které vám Stvořitel nyní ještě poskytuje k řeči! Pak máte být také pozemsky šťastní a mír zavládne zde na této doposud neklidné zemi.